

Megjelent a Magyar Fórumban (XX. évf. 28. szám- 2008. július 10.)

Nem lévén érdekfeszítő események - gondoltam múlt héten pénteken és szombaton, amikor ennek az újságoldálnak a nyári tartalmát tervezgettem, s el is határoztam, hogy július - augusztusban néhány általános, bizonyos mértékig bölcseleti jellegű kérdést világítok meg. De hát ember tervez, Isten végez, szombaton délután beütött az első oldalunkon is jelentett pogromocska, majd rá a sajtóságosan felvert médiazaj és aztán a nagyon árulkodó Gyurcsány-bejelentés. Nesze neked eseménytelenség! Itt van az új Őszöd, melegen. Mindazonáltal eredeti szándékomtól nem állok el, annál is inkább nem, mert ősszefügg a később tárgyalandó napi időszerűséggel.

A jelenséggel már foglalkoztunk ezeken a hasábokon. Mégsem restelljük újra megtárgyalni, mert érezzük, tudjuk, eléggé távol vagyunk még a megértésétől, sőt a pontos leírásától is. A jelenség ugyanis merőben új, a történelemben, különösen ezen a fokon, még nem fordult elő és tudományos meghatározása sincs.

Az embereknek, a társadalomnak, jelesül a magyar nemzetnek, képtelenségekkel, állandó hazudozással, ellentmondásokkal való - mondjuk ki nyíltan, hülyeséggel való - lealacsonyításáról van szó. Egy kormányzási magatartásról, amely egyelőre megfoghatatlan és példa nélkül áll. Nem tagadhatjuk: zavarunkban találunk fel meghatározására ennyi- féle fogalmat, jelzőt, miegymást. Bizonytalanok vagyunk, mint a cigány, aki ufót lát.

Jobb, ha megpróbáljuk példákkal elkezdni a megközelítést. Amikor a kormány azt mondja, hogy hatalmas, most már mindenre kiterjedő drágulásból és az ebből keletkező áfa-többletekből tulajdonképpen nincs haszna és csak azért nem mond le a nagyobb áfákról, mert akkor nem tudná azon a szinten megadni az embereknek a szociális juttatásokat, amelyeket most nagy áfa mellett - nem ad meg.

A felduzzadt áfa-bevételek tulajdonképpen csekélyek - mondja a kormány -, és neki ebből alig marad haszna. Minden többletet visszacsepegtet az iskolába, az egészségügybe, a munkahelyteremtésbe. Azért nem csökkentheti az áfát, mert a csökkentéssel tulajdonképpen a társadalomnak nyújtott kötelező szolgáltatásait kellene beszüntetnie. Azokat, amelyeket már beszüntetett. Csupa átválogatott hazugság. Szemelt hazugság. Nem szemelt rizling, hanem szemelt hazugság. Az alacsonyabb áfájú, olcsóbb árak tehát végeredményben rosszat tennének azoknak, akik most megfizetik a magasabb árakat és a több áfát. Amikor egy ilyen elsőre nem is agresszív szóömleny betolakszik a hallójáratunkba, még viszonylag egészséges emberek vagyunk, amikor a kormánypasi befejezte, és mi ott vagyunk az agyunkba beengedett folyékony, bűdös anyaggal, akkor már nem vagyunk egészségesek. A kormány hülyének nézett bennünket. Csak állunk bambán.

Ez a jelenség alaphelyzete. Az egyént annyira meglepi a képtelenségek halmaza, a logikátlanságok sora és az előadásmód sértettsége. A kommunista kormány-ipse mindig sértett, mert maga a kommunista is mindig az. A liberális is az, és a zsidó is az, hol azért, ami már megtörtént, hol azért, ami meg fog történni. A szoclib kormányzóvívó tehát mindig sértett, ez hivatali kötelessége. Nem is érti, mit kell azon magyarázni, hogy az embernek saját érdeke az, hogy többet fizessen.

Tegnap még egyszerű összefüggések közt éltünk. Ha valami száz helyett hetven vagy nyolcvan forintba kerül, az olcsóbb és nekünk természetesen az előnyös. De most már? Most már adjunk érte százat, önként és dalolva, mert nekünk az a célirányos. Majd visszkapjuk az általunk így megerősített kormánytól, párttól, államtól. Az egész szocializmusnak hazudott időszakban ugyanez volt a nóta és nem kaptunk vissza semmit. Ráment az életünk. Most azt mondják, adjuk csak oda nyugodtan, mert majd, ha betegek leszünk, visszkapjuk tiszta lepedő formájában. (Csak nem alánk teszik, hanem ránk.)

Ez azonban még csak az ember-megkezelés, idegen szóval manipuláció első fokozata. A kormány váltig mondja ezt a hazugságot, az ellenzék pedig azonnal cáfolja. Ez a második fokozat. Mert a cáfolat nem üti ki, nem semmisíti meg a kormány hazug állítását, hanem csak melléje kerül. Ettől fogva két egyenértékű állítás kering agyunkban. Már a híradó is úgy van megszerkesztve mindenütt, hogy a kormány mondja a nagyobb áfa, a nagyobb gázár, a nagyobb járulék üdvét, az ellenzék meg rögvest cáfolja. A kétpártrendszerben csak iker véleményalkotás lehetséges. Tekintettel arra, hogy az iker véleményalkotásnak semmi következménye nem származik, az ár marad - az emberek ráunnak az ikrekre. Egyszerre és egyaránt. A egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz. Pedig nem egészen így van: az egyik hazugság, egészen bizonyosan az, a másikban legalább felcsillan valami igazságféle. És a két állítás is mindig együtt jelenik meg. Mindig együtt lépnek fel, mint a páros bohócok, Zoro és Huru, Stan és Pan. (Itt persze mély főhajtással kérek bocsánatot a derék, nagyszerű, filozófiailag fejlett bohócoktól, amiért politikusokhoz hasonlítottam őket, különösen kormánypolitikusokhoz) a mellérendelt állítások világában élünk, az abszolút relatív világában, ahol semmi sem érvényes.

Az abszolút relatívban nem lehet élni. Az abszolút relatív idegen a történelemben kifejlődött embertől. Az abszolút relatívban a bűn erény és az erény bűn, a rablás eredeti tőkefelhalmozás, a tőke szabad áramlása elnyomás, a hír szent, a vélemény szabad, de a szenteket megkövezik és a szabadokat rabszíjra fűzik. Mert a rendszergazdáknak az abszolút relatív a lételemük, ezért tartanak két pártot, két véleményt, ikertornyot és ezért egyszerre rombolják le őket. A biztos pont hiánya, a teljes relativitás bele van építve a rendszerbe. Tulajdonképpen ezzel kormányoznak.

Most azonban egy kicsit megváltozhatott a helyzet rendszergazdáéknál. Most csak rombolás van. Mármint Magyarországon. A népszavazás egyértelműsége agyonütötte a relativitás rendszerét. Kész, vége, a kommunista-liberális állításnak - hazugságnak - nincs fedezete. A mellérendelés értelmét és erejét veszítette, mert kiürült. Már nem úgy van, mint régen, amikor a Kádár-rendszer lakótelepisége még fedezte a Stan előtt Pant vagy fordítva. Ezért a kormány, a bolsevizmus, a liberalizmus most önmaga ellen fordult. Ma az MSZP és a kormány minden megszólalása önmarcangolás, önleleplezés. Kéri László politológia tanár, a szoclib rendszer korábbi ódaszerzője azt mondja, hogy akárhová megy, nem tud olyan rosszat mondani Gyurcsányra, amit a hallgatók azonnal ne überelnének. Ez így igaz. De a rendszer ettől még fennáll! Ebben most az a trükk, hogy ők mondják magukról: Mi rosszak vagyunk, végünk, minden rosszat elkövettünk, de mivel mi kimondjuk magunkról, nekünk kell felülmaradnunk a következő korszakban is. Mi voltunk a bajkeverők és mi leszünk a rendcsinálók is. Hiszen minden relatív, nemde?

Azért, mert közben átléptettek valamenynyiónket a képtelenség új formájába, amelyben már a két mellérendelt és egymást kioltó - ki nem oltó állítás - hazugság - sem érvényes, nem kormány módszer, hanem csak a teljes, a megfoghatatlan képtelenség borul a világra. Sötét van, vagy világos? Nem tudjuk. De már Gyurcsány se tudja, Bush se tudja, a Gazprom se tudja.

Már legfeljebb csak a "dinnyehéj" tudja, amelyik ott úszik el előttünk, ha, mint József Attila, a rakodópart alsó kövén ülünk. (De nem ülhetünk ott, mert Demszky mindig lezárja...)

És ekkor, amikor már eléggé dinnyehéjszerűek, céltalanok, bizonytalanok és bátortalanok vagyunk, lép bele a folyamatba a kiszámított és eltervezett rombolás. A tulajdonképpeni cél. Bepiszkolni, elsüllyeszteni, megsemmisíteni. Az ítélőképességet kinevelni, a tartást gerinctöréssel megtörni, az irigységet megdagasztani, minden alantasságot pártolni, a kisebbséget a többség fölé helyezni, a kezdeményezőkészséget elnyesni. Ne merje, ne tudja senki teli torokból üvölni: vissza a pénzt!

Ezért az abszolút relatívban kiáltványt kell fogalmazni. Íme, egy próbapéldány: "Dinnyehéj Kiáltvány.

Dinnyehéjak! Fajtestvérek! Partra kéne szállnunk. Tisza mentén, Duna mentén, Körösök mentén, Fertő tó körül és mindenütt partra szállni és helyretenni a dolgokat. Tisztázni a tisztázni valót. Szétrohanni a városban, ajtót betörni, íróasztalt feldönteni és egy-egy hazudozót eltaposni. Mint valami undok férget.

Dinnyehéjak! Fajtestvérek! Ne törődjünk semmilyen képzavarral. Az abszolút relatívban nincs képzavar. Álljunk talpra! Éljen az elmebaj!"

Ne tessék nevetni, mert ez is be fog következni. Mert benne élünk valamiben, amiben ez lehetséges, amiben a képtelenül hazudó emberek kormánynak mondják magukat. A magyar kormány jelenleg kisebbséginek mondja magát, de nem az, mert az a párt, amelyik kisebbségivé tette, jobban benne van, mint amikor benne volt. Pontosabban kalapként van a fején. Gyurcsány SZDSZ-es.

A jelenségben éppen az a képtelenül ördögi, hogy - átlépve most már az elhasznált metaforán és visszatérve az emberi képekhez - nem lehet kardot rántani. Elkéstünk. Azért nem lehet odarohanni és eltaposni, verekedni, tisztázni, mert a dolog már nem is annyira nyilvánvaló. Még azt sem érezzük teljes bizonyossággal, hogy mik vagyunk tulajdonképpen. Előbb csak a hatalmat, az önállóságot vettük el tőlünk, aztán a hitet, aztán a magyarságunkat - hej, de könnyen odaadtuk! -, aztán most már a látásunkat is.

Idő telik bele, amíg rájövünk, hogy nem a pénzszerzés és a zsebtömés a kormány fő célja. Más is van a háttérben: megalázás és rombolás. A nemzet van útban. A nemzeti gondolkodás maradéka. Először a párviszonylat világosodik meg. A kormány úgy számít, hogy ha ma az ellenkezőjét hazudja annak, amit tegnap hazudott, ámde az ellenzéknek a mai hazugsághoz is viszonyulnia kell, ahogyan a tegnapihoz is viszonyult, akkor legkésőbb a jövő héten, amikor visszavált az eredeti hazugságra - vagy a marxizmus-leninizmus egy sokkal korábbi hazugságára, akkor az ellenzék is minden válaszával leértékeli önmagát. Ha ugyanis valaki minden hazugságot következetesen értékel és mindegyiket komolyan veszi, mindegyiket szétszedi és minősíti, az maga is leértékeli önmagát. Mert az alaphazugságot még meg lehet, sőt meg kell bírálni. Az ellenkezőjét azonban már nem lehet. Valahogyan megérzi ezt az ellenzéki szószóló is és ezért a kifordított hazugságot már csak megengedő módon, szőrmentén bírálja és elismer benne jó mozzanatokot is. A fenntartások összevegyülnek a dicséretekkel, beszivárog a közös nevező és mint a hóvirág, felüti fejét a liberalizmus. És akkor a rombolás győzött, mert az ellenzékben is kialakult a kettősség, a jó és a rossz mellérendelése, egymással való érvénytelenítése.

Ezért aztán a szóvivők, az emelvényekre kitett vezetők, az elemzők legkésőbb a harmadik körben szánalmas alakokká, a buli részeivé válnak, akármit mondanak is. Pártjuk pedig, akarva akaratlan alkalmatlanná válik. Süllyed. Mert ugyanazt és ugyanannak az ellenkezőjét nem lehet kétszer vagy háromszor érvényesen megcáfolni. A második komoly cáfolat mosolyt fakaszt, a

harmadik meg már kabaré. Látjuk is a pofákon a tehetetlenséget. Megfogta őket a kormány. Mert a folyton hazudozót harmadszorra már nem értékelni és cáfolni kellene, hanem orjára bontani. Egyetlen suhintással kettéhasítani. Aztán felcsapni egy húskampóra és a belső részeket odalökní az ebeknek.

Ez azonban középkori módszer volna, a liberális korban lehetetlen. Ezt használja ki Veres János és Gyurcsány Ferenc. Amit kimondanak, az emberi szájból kimondottnak van tekintve, elgondolkoznak rajta a szóvivők, a politológusok elemzik, s ezzel leigazolják és "hátulról mellbe" hitelesítik őket.

A jelenségnek ez a tartalma sokkal veszélyesebb, mint a pártveszteségek és éppen ez a rész, ezek a folyamatok nincsenek még feltárva. Csak a tehetetlenséget, a megalázottságot érzi mindenki, a ragacsosságot. Ráeszmélés még nincs. Mert nem is mindent veszünk észre, mert nincs időnk gondolkodni a dolgokon. Napirendre térünk fölötte és eltávolítjuk magunktól. De az érintkezésünkben, legalul, már ott ül, gubbaszt valami: a tehetetlenség. A tehetetlen ember pedig gyanakvó és vádaskodó ember, mindig mást okol a saját bajáért. Mindig a másik az oka annak, hogy mi képesek vagyunk ebben a rohadtt világban élni. És aztán: én is? Milyen emberek vagyunk? Miért vagyunk képesek ebben a rohadtt világban élni?

S a hatalom ezt akarja. Ez a célja. Ne légy felelőse életednek, nemzedetnek, teremtettségednek, arasznvi létednek, vádolj mást, edd meg a másikat és hagyjad békén a hatalmat. Amely lop, az életedet lopja el.

Kompország utasai már nem tudnak annyira haragudni a kormányukra. Hazudik, de... Már nem olyan megbízható és nem annyira reményteljes az ellenzék sem. A radikálisoktól meg félni kell. Meg kell érkezni valahová, ahová talán elindultunk. Tényleg, hová is indultunk? És miért indultunk? És, ha megérkezünk, miből fogunk megélni? A kompon minden vasunkat elveszik. Áfa. Más adók, megszorítások. Az egész út megszorítás, holott sétahajóra váltottunk jegyet. Valakik tudják, a sorsrendező pályaudvar pénzforgalmistái tudják, hogy egy nemzet szétzilálásának a legbiztosabb módja ez a hideg stresszben tartás. Az áramütésszerű bunkós, gumibotos stressz gyorsan öl, de ha valaki túléli, megkeményedik és visszaüt. A hideg stresszbe merített nép bizonyosan feladja. Akaratnélkülivé válik. Tehát Gyurcsányék, megbízóik utasítása szerint, nem csupán a pénzért csinálják, hanem a nemzetet szétstresszelő közönyt és elbizonytalandodást terjesztik. Nagy türelemmel, sok belső unalommal és cinizmussal, persze. Tudják, hogy a jövőben senkik lesznek. A jövő kormányában ők még "Wass Albert-ügyi miniszter" sem lehetnek, aki a szoborállításokért és a szobordöntésekért lenne felelős, pedig elvállalnák. Van még két melegfelvonulásuk, aztán fájrönt.

De a jelenség mégis tragikusan veszélyes. Nem tudom, hogy amikor testvéreink, a szegény avarok hosszú tömött sorokban megindultak az avar temetőik felé, azt milyen belső folyamatok kísérték. Gyanítom, hogy az elbizonytalanodás hasonló lázrózsái ütköztek ki az avar szűzlányok arcán, meg a fehér aggastyánokén is. A föld ugyanez volt, a Kárpát-medence földje egy-két, három ezer évvel ezelőtt is, de a népek csak addig maradtak meg rajta, amíg a föld az övék volt.

Ezt a packázást csak egy nagyon beteg társadalommal, egy nagyon végét járó társadalommal lehet megcsinálni. Igen, ezek packáznak velünk. szoveg>á szoveg>A szombati "meleg-jelenségek" és a rá következő magyarázatok, értékelések és félreértékelések, a felfújás és az egész műsor azonban mást is mutat. Nem kerülhetem meg az értékelést. Műsor, műbalhé és szervezett akció volt, de túlcsapott önmagán és nem a hatalom által kívánt hatást érte el. A programban szereplő homoszexuális utcaművészek, önmutogatók egy része ugyanúgy hivatásos volt, mint a fenyegetőző csapat vezéregyéniségei, a kiváltott hatás

azonban nem politikai, hanem emberi, sőt közösségi volt és szinte mélytudati.

Ember voltunknak egyik legmélyebb rétege a nemiségünk és a nemiségünkől következő alap viszonyunk embertársainkhoz, sorsunkhoz. A homoszexualitás lehet szeren-csétlenség és mint illet, nem szabad üldözni, de a ki nem élhető heteroszexualitás, a szűkös viszonyok által akadályozott nemiség és a megnehezített családi élet is nagy sérelem. A szerelem soha nem vonul fel, nem tiltakozik az üldözése, illetve az ellehetetlenítése ellen, de amikor a meleg önmutogató egy gyalázatos párt támogatásával cirkuszt csinál a városban, akkor eszmélni kezd. Az akadályo-

zott tiszta szerelmekből forradalom szokott kitörni. Véres, elsőprő. Az ember a menyasszonyán, a szerelmén, a gyermekei any-

ján és az édesanyján keresztül szereti a hazáját. Ezzel nem számoltak a pogromszervezők.

Mert kimondva nincs, szociológiailag és politológiailag elemezve nincs, sőt el is tagadják, de kétségtelen, hogy a SZERELEM üldözve van. Szeretkezni lehet, könnyű, de az örök vágy többet kér, feltör és ha emlékezte-tik a saját üldözött voltára, igen haragos lesz.

Akik könnyelműen, pártérdekből hajtva megszervezték ezt a felvonulást- az SZDSZ a sokszázezer buzi vagy buzi hajlandóságú, nem gondolkodó ember szavazatára számít - ezzel az ütközéssel nem számoltak. Hatalmat, pénzt, érvényesülést ígérni ferdült nemi identitásért - gazság. Pontosan beleillik az abszolút relatív kormányzásba. Egy nyomorgó, hárommillió létminimum környékén tengődő társadalomban, amelyben szükségképpen a szerelmi élet, s különösen a békés, kiegyensúlyozott családi élet is meg van nehezítve, nem lehet ilyen hivalkodó, ilyen feslett rendezvényeket tartani. Főleg akkor nem, amikor a nép látja, érzi, hogy még nagyobb nyomorgásba süppedünk bele. Itt az emberek sikerélmény nélkül élnek. S erre kivonul az utcára párszáz hivalkodó, jólétével kérkedő, akinek csak az a gondja, hogy milyen tollseprűt dugjon az alfelébe. (Nem irigylem a gondját!)

A fesztivál eredete, célja, gonoszsága nyilvánvaló. Az SZDSZ Új Generáció, tehát zsidó süvölvények állnak mögötte. Léderer Andrászt állítólag meg is dádázták az ellentüntető. De nem gondolhatjuk másnak, hazafinak a zsidó bloggert sem, aki az interneten szervezte az ellentüntetést, csupán azt ismerhetjük el, hogy a felháborodása ezúttal jogos, és valószínűleg abban is igaza van, hogy a melegfelvonulók importból dolgoztak. Ahogyan izraeli rendőröket be lehetett hozni 2006 október 23-a leverésére, úgy meleg fiúkat és lányokat is lehetett szerződtetni - melegebb éghajlatról. Valószínűleg rendőr- és kormány- belharc is áll a dolgok mögött, hiszen a Népszabadság hétfőn már megpendítette Draskovics lemondását.

De a döntő érv, amiért mégis foglalkozunk a műpogrommal, Gyurcsány azonnali fellépése.

Ökelme "Magyar Chartát" szervez. Legalábbis ebbeli szándékát nyomban bejelentette és ebből az következik, hogy a meleg-buli- kontra verekedésszervezésben is benne volt. Most tehát a szörnyű gázáremelés másnapján újabb utcai harcokkal van eltömékelve a szegény ember füle és amellet holnap már két gárdánk lesz. Lesz Magyar Gárda és megszületik a Magyar Önvédelem Hadserege, az új Gyurcsány-sereg, amely eredetileg vörös volna, de csak rózsaszín. Ahogy Gyurcsány kifejezte, a "Csendes Többség" védelmét szolgáló önvédelmi hadsereg, a Magyar Charta - ami fából vaskarika. Horn Gábor ellentengernagy lesz, Léderer főhadsegéd és vezérkari százados. Mint Gömbös Gyula volt - sírjában is bocsásson meg a méltatlan hasonlításért.

A Magyar Gárda azonban nem fog össze-csapni a Magyar Chartával, hanem csak állandóan hadat üzennek egymásnak. Gyurcsányék meg közben folyamatosan lopnak és mindent eladnak. Mégis, azt kell mondanom, az egészben van valami biztató is. A hirtelenségből, a pofonokból és a hevenyészettségből az derül ki, hogy a kormány, a rendszer, Gyurcsány most

Üzenetek Voltegyszerből

Írta: Administrator

2008. július 15. kedd, 05:19 -

már nem csak velünk, magyarokkal packázik, hanem önmagával is. Minden-esetre a meleg büszkeség napja után kockázatos kimondani, s képpé formálni pedig még inkább, hogy a magyar miniszterelnök a kamera és a mikrofon előtt áll és önmagával - packázik. Pedig ezt csinálja.

Itt tartunk.

Csurka István